

Tenyerem hús, nedves fűbe markol,
izzadt hátam a föld csontig hatoló
hidege hatja át.

Fölénk éji ég borít fedőt,
csillagokkal pettyezett
végtelen kupolánk.

Domború üvegén mint hulló
csillagok, gördülnek le a vízcseppek.

Hideg van, hűvös nyári éj, s
Perszeusz nyilai repkednek
körüöttünk.

Szemem sarkából, kicsit s messze
látom, hogy Ők is itt hevernek.

Mind itt vannak, tudom, érzem
bár nem látom a sötétben.

Az éjben szelíden ló nyerít,
patái halkán dobognak.

Reng a föld, az ég felettem,
mélán lebeg apró testem,
apró vagyok, porszemnél is
kisebb.

Az égen csillagfényes paták
nyerítve vágtatnak,
s mind a végtelenbe olvadunk.

Most mind aprók, csöppek vagyunk,
porszemek a végtelen
mindenség egén.

Egyszer - akár a fényes csillagok -
lehullunk majd mi is.